

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **T. S.**, zastoupeného T. G. daňovou kanceláří s.r.o., proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 10.12.2012, č.j. 5643/12-1301-800230 a č.j. 5678/12-1301-800230, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 10.12.2012, č.j. 5643/12-1301-800230 a č.j. 5678/12-1301-800230 **se zrušují** a věci **se vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16.200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám T. G., daňové kanceláře s.r.o., se sídlem J. 1248, V.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání dvou rozhodnutí Finančního ředitelství Ostrava (dále jen FŘ) [jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.)] ze dne 10.12.2012, a to:

- a) č.j. 5643/12-1301-800230, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Hlučíně (dále jen „správce daně“) ze dne 10.4.2012, č.j. 45808/12/385970803042, jímž správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2007 ve výši 95.000 Kč, a
- b) č.j. 5678/12-1301-800230, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správce daně ze dne 10.4.2012, č.j. 45821/12/385970803042, jímž správce daně doměřil žalobci DPH za zdaňovací období leden 2008 ve výši 95.000 Kč.

[2] FŘ v napadeném rozhodnutí dospělo ke stejnému závěru jako správce daně, že je třeba snížit žalobcem celkově uplatněné odpočty DPH na vstupu za zdaňovací období prosinec 2007 a leden 2008 o shora uvedené položky z faktur vystavených společností ELEVANTO s.r.o. za zprostředkování reklamy na závodních autech.

B. Žalobní body

[3] Žalobce uvedl, že v rámci daňové kontroly prokázal objednání, vyfakturování, zaúčtování, uhrazení a uskutečnění reklamních prací, a to jak po stránce formální (smlouvy, faktury), tak po stránce skutkové (fotografiemi, časopisy a DVD prokázal, že se jeho logo objevilo na závodních vozech), přičemž vždy tvrdil, že umístění reklamy mu bylo zprostředkováno společností ELEVANTO s.r.o. Žalobce prokázal, že si služby na základě smlouvy objednal, na základě faktury uhradil a že na základě fotografií ověřil uskutečnění reklamy, tedy splnil veškeré podmínky k prokázání nároku na uplatnění odpočtu DPH dle § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“).

[4] Žalovaný dle žalobce nezákonně přenáší na žalobce vlastní povinnost, danou mu § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“), požaduje-li po žalobci, aby rozptýlil pochybnosti správce daně, týkající se činnosti jiné společnosti, tj. společnosti ELEVANTO s.r.o. Žalobce není zodpovědný za nevyjasněné vztahy ve společnosti ELEVANTO s.r.o. a za způsob jejího hospodaření. Správce daně tedy nemůže po žalobci vyžadovat, aby prokázal, jakým způsobem dotčená společnost organizovala a uskutečňovala reklamní služby. Neumí-li žalovaný vybrat daň od subjektu, který inkasoval příjmy za prokázaná plnění, není zákonem oprávněn požadovat daň od objednatele služeb.

[5] Dále žalobce namítal, že žalovaný vyhodnotil rozpory ve výpovědích svědka M. K. tak, že si vybral toliko tu výpověď, která podporuje jeho verzi (ze dne 5.3.2008). Jelikož nebyla ani jedna výpověď M. K. provedena před správcem daně, navrhl žalobce v odvolání, aby byl svědek vyslechnut přímo v předmětném daňovém řízení. Žalovaný návrhu vyhověl a svědka předvolal, avšak tento si nevyzvedl předvolání a

k výsledku se nedostavil. Žalobci se však následně podařilo svědka vypátrat, o čemž neprodleně informoval žalovaného, který však již svědka vyslechnout odmítl, což žalobce připisuje snaze žalovaného o rychlé skončení věci z důvodu reorganizace finanční správy.

[6] Výslech svědka M. K. je však pro danou věc klíčový, neboť žalobci je známo, že v řízeních, v nichž byl u jiných subjektů M. K. vyslechnut, konstatoval následně správce daně oprávněnost zahrnutí výdajů spojených se zprostředkováním reklamy společností ELEVANTO s.r.o.

[7] Žalovaný v rozhodnutí uvádí toliko určité indicie, které by mohly vést k závěru, že některé transakce, prováděné společností ELEVANTO s.r.o., jsou podezřelé, ale nejedná se o důkazy, jimiž by byl žalovaný schopen prokázat své tvrzení, že zprostředkování proběhlo ve skutečnosti jinak, než jak to vyplývá z důkazů předložených žalobcem. Správce daně neprokázal svá tvrzení, uvedená ve zprávě o daňové kontrole, že by deklarované zprostředkování reklamních služeb nebylo vůbec provedeno, nebo je provedl někdo jiný, než vystavitel faktury. Naopak způsob, jakým správce daně a žalovaný hodnotí provedené důkazy, odporuje § 8 odst. 1 d.ř. Správce daně i žalovaný konstatovali, že i po předložení důkazů žalobcem v nich zůstávají pochybnosti, aniž by však tyto podepřeli jakýmkoli nezpochybněným důkazem. Takové důkazy paradoxně správce daně vyžaduje po žalobci, ačkoli ten je není z principu schopen zajistit.

[8] Správce daně ve zprávě o kontrole argumentuje „vysokou cenou reklamy“, avšak nijak nespecifikuje, co tím má na mysli. Má-li však správce daně na mysli obvyklou cenu plnění (reklamy), pak neuvádí a neprokazuje, jak se sjednaná cena lišila od cen sjednaných mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích.

[9] Správce daně poukazuje na „slabou důkazní sílu“ důkazů předložených žalobcem, avšak zákon takový pojem nezná, neboť zná toliko skutečnosti prokázané a neprokázané, nikoli sílu jednotlivých důkazních prostředků.

C. Stanovisko žalovaného

[10] Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnul podrobně průběh celého daňového řízení. Poukázal na shodnost žalobních bodů a odvolacích námitek a odkázal proto na odůvodnění napadených rozhodnutí. Konstatoval, že se v rozhodnutích vypořádal se všemi žalobcovými odvolacími námitkami a že zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení skutkového stavu co nejúplněji.

[11] Zdůraznil, že prokazování nároku na odpočet DPH je nejen záležitostí formální, ale i skutkovou, tudíž důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně byla skutečnost, že žalobce v průběhu důkazního řízení neprokázal, zda jím předložené doklady byly vystaveny společností ELEVANTO s.r.o., ani kým bylo plnění dle těchto dokladů uskutečněno, resp. zda bylo uskutečněno plátcem, čímž žalobce porušil podmínky § 73 odst. 1 ZDPH, tj. že nárok na odpočet daně plátce prokazuje daňovým dokladem vystaveným plátcem. Nárok na odpočet daně dle § 72 odst. 1 ZDPH tak žalobci nevznikl.

[12] Žalobcem předložené smlouvy a faktury vystavené společností ELEVANTO s.r.o. jsou toliko důkazy formální povahy, jež mohou obstát pouze za situace, že jimi doložené transakce nevykazují a nevzbuzují žádné pochybnosti. Žalobci byly však dle § 95 odst. 5 písm. c) d.ř. sděleny skutečnosti, které jednoznačně zpochybnilly jeho tvrzení stran plnění dle předmětných dokladů. Zejména byl žalobce seznámen se zjištěním, že bývalý jednatel společnosti ELEVANTO s.r.o., P. K., ani zmocněnec této společnosti, M. K., nepotvrdili realizaci reklamní činnosti. Rovněž byl žalobce seznámen se zjištěními místně příslušného správce daně o tom, že společnost ELEVANTO s.r.o. je v likvidaci, nesídlí na rejstříkové adrese, její jednatelka K. P. i bývalý jednatel, R. K., jsou nekontaktní, nepřebírají poštu a nedostavují se na předvolání, přičemž za roky 2007 ani 2008 nepodala společnost přiznání k dani z příjmů.

[13] Žalobcem předložené faktury tak nemohly obstát, coby důkaz o vzniku nároku na odpočet DPH, kvůli pochybnostem stran subjektu vystavivšího předmětné faktury a subjektu, který plnění fakticky poskytl. V souladu s principy dokazování v daňovém řízení tak důkazní břemeno dle žalovaného přešlo dle § 92 odst. 3 d.ř. ze správce daně na daňový subjekt. Žalobce však pochybnosti správce nerozptýlil.

[14] Žalobce neprokázal své tvrzení o kontaktu s blíže neidentifikovaným panem N., který měl být dle prohlášení žalobce jedinou osobou, s níž v souvislosti s obchodními případy se společností ELEVANTO s.r.o. jednal.

[15] Čestné prohlášení jako důkazní prostředek d.ř. dle žalovaného nezná a nepřipouští, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14.3.2008, č.j. 2 Afs 116/2007-75. Nadto zdůraznil, že tvrzení M. K. o tom, že při sjednávání reklamních služeb jednal přímo s žalobcem, uvedená v žalobcem předloženém čestném prohlášení (byť učiněném formou notářského zápisu), jsou v naprostém rozporu jednak s výpovědí M. K. ze dne 5.3.2008 na slovenské policii, především však v rozporu s tvrzením samotného žalobce, zachyceném v protokolu ze dne 8.11.2010, který označoval jako jedinou osobu, s níž jednal, neznámého pana N. Čestné prohlášení M. K. tudíž hodnotí žalovaný jako zcela nevěrohodné.

[16] Žalobcem doložené foto a video materiály z automobilových závodů sice mohou prokázat uskutečnění plnění, nikoli však skutečnost, kým a v jakém rozsahu byly služby poskytnuty. Stejně tak žalobcem dokládané přehledy obrátů a seznam nově získaných zákazníků nemohou nijak osvědčit, že plnění předmětných dokladů bylo uskutečněno společností ELEVANTO s.r.o.

[17] Žalobce se dle žalovaného svým nebezpečným a netransparentním postupem při sjednávání i realizaci daných obchodních případů, který nelze hodnotit jako standardní, dostal do stavu důkazní nouze, kdy nebyl schopen správcu daně prokázat (přičemž důkazní břemeno v tomto směru nese výhradně daňový subjekt), že jím nárokové odpočty DPH byly uplatněny v souladu se zákonem.

[18] K neprovedení žalobcem v odvolání i doplnění odvolání navrženého důkazu výsledkem svědka M.K. odkázal žalovaný na obsah napadených rozhodnutí. Současně se žalovaný ohradil vůči spekulativnímu tvrzení žalobce, že neprovedení navržených důkazů souviselo se snahou urychleně řízení ukončit kvůli reorganizaci daňové správy. FŘ v Ostravě rozhodlo dne 11.12.2012 o odvoláních žalobce

doručených správci daně 10.5.2012, tj. ve zcela standardní lhůtě, přičemž v případě nevyřízení věcí do konce roku 2012 by byly věci postoupeny k rozhodnutí žalovanému.

D.

Doplnění žaloby

[19] Dne 14.8.2013 bylo soudu doručeno první doplnění žaloby, v němž žalobce doložil čestná prohlášení P.K. a J. G., jež mají prokazovat, že společnost ELEVANTO s.r.o. skutečně zprostředkovávala v letech 2007 a 2008 pronájem reklamních ploch závodních vozidel, přičemž grafické zpracování reklamy a polepy pronajatých reklamních ploch zajišťovala společnost Rally car, s.r.o.

[20] Dále žalobce po změně zástupce pro řízení obsáhle doplnil argumentaci původní žaloby podáním ze dne 8.5.2014. Zdůraznil, že neprovedení výsledku klíčových svědků, a to M., P. a R. K., bylo v rozporu s § 8 odst. 1 a § 92 odst. 2 d.ř., neboť měl žalovaný dbát o to, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, přičemž není vázán jen návrhy daňových subjektů. V této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 16.7.2009, č.j. 7 Afs 29/2009-92 a v něm uvedené závěry týkající se možnosti správce daně neakceptovat důkazní návrh daňového subjektu.

[21] Žalobce dále uvedl, že realizace reklamy byla spolehlivě prokázána. Pokud dle subjektivního názoru žalovaného nebyla poskytovatelem reklamy společnost ELEVANTO s.r.o., byl povinen zjišťovat a prokázat, kdo tedy reklamu provedl, tj. prokázat, že skutkový stav byl jiný, než žalobce tvrdil. Skutečnost, že reklama skutečně proběhla, je nesporná a vyplývá z materiálů předložených žalobcem, resp. ze záběrů České televize, uložených v jejím archivu.

[22] Žalovaný se nedotázal odběratelů žalobce, zda jejich výběr žalobce jako dodavatele neovlivnila předmětná reklama, tj. nezjišťoval, zda a jak sloužila přijatá plnění k ekonomické činnosti žalobce. Opětovně přitom uvedl, že jiní správci daně provedli formou mezinárodního dožádání na Slovensku výsledky svědků M. a P. K. i J. G., kteří skutečnosti tvrzené žalobcem potvrdili. Správce daně tudíž v posuzované věci zjistil skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně zcela nedostatečně.

[23] Dále žalobce poukázal na rozsudky NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 5 Afs 129/2006-142 a ze dne 25.3.2005, č.j. 5 Afs 131/2004-45, jimiž NSS zapověděl extenzivní pojetí důkazního břemene, tj. možnost ukládat daňovému subjektu povinnost prokazovat skutečnosti týkající se jiného subjektu. Namítl, že zjištění o nekontaktnosti společnosti ELEVANTO s.r.o. je zjištěním týkajícím se čistě činnosti jiného daňového subjektu, které se žalobce nijak netýká a nemůže být tudíž důkazem o neunesení důkazního břemene žalobcem.

[24] Žalobce také namítl, že protokoly o výsleších M. a P. K. před policejním orgánem Slovenska v rámci trestního řízení nemohou být využity jako jediný důkaz daňového řízení, neboť osoby podezřelé z trestných činů nejsou povinny vypovídat pravdu, naopak mohou za účelem ochrany vlastní osoby před trestním stíháním neomezeně lhát. Navíc se jednalo o úkony provedené v rámci trestního řízení v roce 2008, tj. 2 roky před zahájením daňové kontroly u žalobce. Žalobce odkázal na

judikaturu zdůrazňující zásadu bezprostřednosti dokazování a nemožnost vycházení z listiny zachycující výpověď osoby v trestním řízení jako rozhodujícího důkazu (rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, č.j. 1 Afs 19/2009-57 a nálezy Ústavního soudu II. ÚS 232/02 a III. ÚS 2096/07). FR se však o kontaktování svědka M. K. pokusilo toliko formálně.

[25] Žalovaný dále dle žalobce nesprávně posoudil i otázku prokázání užití reklamy pro svou ekonomickou činnost. Zdanitelným plněním přijatým pro účely související s podnikáním (ekonomickou činností) ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH mohou být i služby poskytované ve formě reklamních nápisů, pokud slouží k prezentaci ekonomické činnosti plátce daně, přičemž takový účinek nastává nejen v případě, kdy je z reklamního nápisu zřejmé, kdo a kde prodej uskutečňuje a jaké zboží nabízí, ale také tehdy, jestliže reklamní nápis obsahuje výlučně obchodní firmu či její logo. K těmto závěrům dle žalobce dospěl Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 20.9.2006, č.j. 15 Ca 100/2005-36, který je citován i v rozsudcích NSS.

[26] Dále žalobce označil postup žalovaného za porušení principu legitimního očekávání a rozhodnutí v rozporu s § 8 odst. 2 d.ř. Rozhodnutí žalovaného bylo pro žalobce překvapivé, neboť na rozdíl od jiných obdobných řízení v totožné věci (poskytování reklamních služeb společností ELEVANTO s.r.o.) správce daně nevyslechl klíčové svědky a v rozporu s § 92 odst. 2 d.ř. nezjišťoval, zda a jak sloužila přijatá plnění k ekonomické činnosti žalobce

[27] Závěrem žalobce shrnul, že žalovaný porušil § 92 odst. 5 písm. c) d.ř., neboť neuvedl skutečnosti vyvracející věrohodnost důkazů předložených žalobcem, dále takřka všechny základní zásady správy daní, zejména ty uvedené v § 5 d.ř., dále nerespektoval § 8 d.ř., neboť při hodnocení důkazů nepřihlédl ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo, a dále porušil § 92 odst. 2 d.ř., neboť nedbal na to, aby skutečnosti rozhodné pro stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji.

E.

Vyjádření žalovaného k doplněním žaloby

[28] Žalovaný poukázal na nemožnost soudu přihlédnout k nově doloženým čestným prohlášením P. K. a J. G. z důvodu omezení daného § 75 odst. 1 s.ř.s. Současně opětovně zdůraznil, že dle konstantní judikatury nelze čestné prohlášení k důkazu užít, a dále poukázal na skutečnost, že žalobcem nově doložená čestná prohlášení se zcela rozcházejí s původními výpověďmi svědků.

F.

Shrnutí obsahu spisu

[29] Z obsahu spisu soud zjistil, že dne 25.1.2008 podal žalobce přiznání k DPH za prosinec 2007 a dne 21.2.2008 přiznání k DPH za leden 2008. Ve dnech 3.11.2010 až 3.4.2012 probíhala u žalobce daňová kontrola mj. DPH za zdaňovací období listopad a prosinec 2007, a dále leden až prosinec 2008. Účelem provádění daňové kontroly bylo prověření vazeb a obchodních vztahů žalobce a společnosti ELEVANTO s.r.o. z důvodu podezření na fiktivní deklarování reklamních služeb, jejichž poskytovatelem měly být právě společnost ELEVANTO s.r.o., zastoupená jednatelem P. K. (do 27.8.2007), a poté R. K. (od 27.8.2007 do 21.1.2008). Uvedená

podezření měla vyplývat z výpovědí P. K. a M. K. před slovenskou policií a některých listinných důkazů, přičemž FŘ Ostrava při předání podnětu jednotlivým FÚ vycházelo rovněž z podnětu k šetření ohledně možných daňových úniků od Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, expozitura Ostrava.

[31] Při jednání u správce daně v rámci daňové kontroly dne 8.11.2010 byl žalobce vyslechnut. K dotazům správce daně ohledně společnosti ELEVANTO s.r.o. uvedl, že kontakty na uvedenou společnost získal od pana J. N., s nímž se náhodně seznámil na automobilových závodech, přičemž projevil zájem o reklamu na závodních automobilech. Veškeré následující sjednávání smluv a prokazování realizace reklamy již mělo probíhat dle žalobce poštou. Žalobce uvedl, že osobně s žádným zástupcem uvedené společnosti nejednal. Dne 15.11.2010 žalobce písemně uvedl správci daně, jakým způsobem se měly vynaložené výdaje na reklamu projevit v jeho tržbách, či sjednávání nových zakázek.

[32] Na dožádání správce daně ze dne 9.6.2011 sdělil FÚ Ostrava I., že společnost ELEVANTO s.r.o. je nekontaktní, bývalá jednatelka společnosti (K. P.) ani současný jednatel (R. K.) se po předvolání z adres na Slovensku, kdy zásilky byly doručeny uložením, nedostavili k výslechu. Likvidátor společnosti měl uvést, že od společnosti nepřevzal žádné doklady. Společnost nepodala přiznání k dani z příjmů za roky 2007 ani 2008.

[33] Dne 30.11.2011 byl žalobce při ústním jednání seznámen s výsledkem kontrolního zjištění. Dne 20.12.2011 se žalobce ke kontrolním zjištěním vyjádřil. S vyjádřením doložil mj. notářský zápis o čestném prohlášení svědka M. K. ze dne 9.3.2011, a dále fotografie prokazující realizaci reklamy. Dne 3.4.2011 správce daně při ústním jednání seznámil žalobce se stanoviskem k vyjádření ze dne 20.12.2011 a projednal s žalobcem zprávu o daňové kontrole.

[34] Ve zprávě o daňové kontrole DPH ze dne 3.4.2012 správce daně popsal zjištěné skutečnosti a dospěl k závěru, že žalobcem přeložené účetní doklady jsou sice formálně bezvadné, avšak neprokazují, že fakturované reklamní práce byly skutečně v deklarované hodnotě provedeny a že je provedl vystavitel faktury. Správce daně uvedl v kontrolním závěru pro rok 2007, že fakturace všech přijatých faktur vystavených společností ELEVANTO s.r.o., včetně faktury č. 2710127 ze dne 10.12.2007 neprokazuje jejich provedení uvedeným dodavatelem s tím, že správce daně nezjistil jedinou indicii prokazující oprávněnost fakturace služeb a uplatnění nároku na odpočet DPH zejména v návaznosti na výpověď jednatele společnosti ELEVANTO s.r.o. – P. K. a vlastní sdělení pana T. S. uvedené v protokolu o jednání ze dne 8.11.2010. Dále uvedl, že účetní doklad vystavený jinou osobou, než tou, která ve skutečnosti plnění uskutečnila, nemůže být relevantním důkazem o tom, kdo deklarované práce skutečně provedl. Správce daně tudíž položku 95.000 Kč jako odpočet DPH na vstupu za měsíc prosinec 2007 vyloučil s tím, že žalobci na odpočet nevznikl nárok dle § 73 ZDPH, neboť neprokázal uskutečnění deklarované služby vystavitelem faktury, neprokázal, že doklad, na jehož základě prokazuje nárok na odpočet, byl vystaven plátcem, a dále neprokázal uskutečnění deklarované služby v uvedené hodnotě. V kontrolním závěru pro rok 2008 správce daně odkázal na kontrolní závěr za rok 2007, který tak platí také pro odpočet DPH z faktury č. 2807014 ze dne 7.1.2008.

[35] Dne 10.4.2012 vydal správce daně dodatečné platební výměry.

[36] V odvolání doručeném správci daně dne 10.5.2012 žalobce proti předmětným platebním výměrům podrobně namítal stejné skutečnosti, které jsou i obsahem žalobních námitek. Rozpory mezi výpověďmi M. K. navrhl odstranit provedením výslechu uvedeného svědka, přičemž upozornil, že prověřování skutečností týkajících se zprostředkování reklamy na závodních vozech společností ELEVANTO s.r.o. je plošnou akcí územních finančních orgánů, přičemž v případech, kdy byl v daňových řízeních svědek vyslechnut, dospěl správce daně k závěru o daňové uznatelnosti předmětných výdajů na reklamu.

[37] FŘ v Ostravě dne 11.10.2012 předvolalo M. K. z adresy S. 680/94, P. B. k výslechu na den 5.11.2012. Svědek se k jednání nedostavil.

[38] Dne 4.12.2012 bylo FŘ v Ostravě doručeno další doplnění odvolání, v němž žalobce požádal o opětovný výslech svědka M. K. s tím, že se žalobci podařilo svědka kontaktovat, přičemž tento je ochoten podat výpověď u FŘ v Ostravě. Žalobce požádal, aby byl svědek předvolán telefonicky jeho prostřednictvím.

[39] Dne 11.12.2012 vydalo FŘ v Ostravě napadená rozhodnutí, jimiž odvolání žalobce zamítlo. FŘ podrobně popsalo obsah spisu a zprávy o daňové kontrole, přičemž se ztotožnilo se závěry správce daně o formální bezchybnosti žalobcem předložených důkazů, avšak neprokázání skutečné realizace reklamních služeb dle předmětných faktur právě společností ELEVANTO s.r.o. Stejně jako ve shora citovaném vyjádření k žalobě odvolací orgán uvedl, že čestné prohlášení nelze v daňovém řízení použít jako důkaz, a dále opětovně poukazoval na rozpory mezi skutečnostmi uváděnými svědky v čestných prohlášeních a skutečnostmi tvrzenými žalobcem samotným. Návrhu na opakovaný výslech svědka M. K. FŘ nevyhovělo s odůvodněním, že svědek byl již jednou obeslán, avšak k výslechu se bez omluvy nedostavil. FŘ tedy potvrdilo závěr správce daně o neunesení důkazního břemene žalobcem ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 d.ř. o oprávněnosti uplatněných nákladů na reklamu v tom směru, že by předložené doklady skutečně vystavila společnost ELEVANTO s.r.o. a že by tato společnost fakturované práce skutečně realizovala, případně kým bylo plnění dle těchto dokladů uskutečněno. K námitkám žalobce FŘ uvedlo, že správce daně nezpochybňoval cenu reklamy, nýbrž analyzoval dopad celkových cen za reklamu v účetnictví odvolatele. Správce daně dle žalovaného nepochybil ani při hodnocení provedených důkazů, u nichž nehodnotil „sílu“ důkazních prostředků, nýbrž jasně uvedl, proč nejsou tyto důkazní prostředky akceptovány.

G.

Relevantní právní úprava

[40] Podle § 72 odst. 1 písm. a) ZDPH ve znění účinném do 30.6.2012 je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.

[41] Podle § 92 odst. 3 a 4 d.ř. prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat

daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

[42] Podle § 92 odst. 5 písm. c) d.ř. správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

H.

Posouzení věci krajským soudem

[43] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

H.1 Přípustnost novot v soudním řízení

[44] S ohledem na výtku žalovaného považuje krajský soud za nezbytné posoudit, zda skutečnosti uváděné žalobcem v doplněních žaloby a důkazy žalobcem k doplněním dokladané (čestná prohlášení J. G. z 21.6.2013 a P. K. z 27.6.2013) byly uplatněny v rozporu s koncentrační zásadou upravenou v § 71 odst. 2 s.ř.s.

[45] Co rozumí NSS žalobním bodem, vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 27.10.2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, Sb. NSS č. 488/2005, kde uvedl, že *žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] musí obsahovat jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. V rozsudku ze dne 21.2.2007, č.j. 2 Afs 114/2006-80, NSS uvedl, že argumentace uplatněná po uplynutí lhůty k podání žaloby a založená na tomtéž právním důvodu, jaký byl namítnut již v žalobě, ale opírající se o jiný důvod skutkový, není pouhým vysvětlením k žalobnímu bodu obsaženému v žalobě, nýbrž žalobním bodem novým, k němuž soud nemůže přihlížet (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).*

[46] V posuzované věci nelze dle krajského soudu námitky, uvedené žalobcem v replikách označit za nové samostatné žalobní body, nýbrž toliko za rozvinutí, či přeformulaci žalobních bodů původních (pravděpodobně pod vlivem změny v osobě zástupce žalobce). Doplněním žaloby nedošlo k rozšíření právních důvodů původních žalobních bodů, tj. nezákonné přenášení důkazního břemene ze správce daně na žalobce v rozporu s § 92 odst. 5 d.ř., nevyhovění důkazním návrhům žalobce bez řádného zdůvodnění, nesprávné hodnocení důkazů i porušení zásady rovného zacházení a legitimního očekávání žalobce s ohledem na postup orgánů finanční správy v jiných daňových řízeních souvisejících s obchodní činností společnosti ELEVANTO s.r.o. Stejně tak soud neshledal v doplněních žaloby nová skutková tvrzení, tj. nová odůvodnění žalobcových právních závěrů.

[47] Ve vztahu k žalobcem navrženým důkazům soud uvádí, že rozsah koncentrační zásady uvedené v § 71 odst. 2 s.ř.s. na důkazní návrhy nedopadá. Slovy rozsudku NSS ze dne 8.2.2006, č.j. 3 As 43/2004-95 lze k řečenému dodat: *„Podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je žalobce povinen v žalobě uvést, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Neznamená to však, že by návrhy na provedení důkazů nemohl uvést i později. Koncentrační zásada se vztahuje*

pouze na rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo na rozšíření žaloby o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), nikoli na návrhy na provedení důkazů.“

[48] Skutečnosti uváděné žalobcem v doplněních žaloby a důkazy žalobcem k doplněním dokládané tedy nebyly uplatněny v rozporu s koncentrační zásadou upravenou v § 71 odst. 2 s.ř.s.

H.2 Přenášení důkazního břemene v rozporu s § 92 odst. 5 d.ř.

[49] Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou NSS, lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9.2.2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125, ze kterého vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat, co sám tvrdí. V rozsudku ze dne 30.1.2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119, publikovaném pod č. 1572/2008 Sb. NSS, uvedl NSS, že *„daňové řízení je v České republice, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně.“*

[50] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. kromě již shora citovaných např. rozsudky NSS ze dne 26.9.2012, č.j. 8 Afs 14/2012-65, ze dne 16.7.2009, č.j. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8.7.2010, č.j. 1 Afs 39/2010-124). Žalovanému lze přisvědčit, že i když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, může správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) d.ř. vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví.

[51] V tomto ohledu však správce daně tíží důkazní břemeno, a to ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. rozsudek sp. zn. 2 Afs 24/2007, již citovaný shora). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené dokumenty jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může správce daně unést své zákonné důkazní břemeno (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2008, č.j. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti, jak NSS v rozsudcích sp. zn. 1 Afs 39/2010 a 2 Afs 2/2007 dovozuje, bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím.

[52] V posuzované věci žalobce prokazoval nárok na odpočet DPH na vstupu za plnění poskytnutá jím společnosti ELEVANTO s.r.o. na pronájem reklamní plochy na závodních vozidlech fakturami, smlouvami o pronájmu reklamních ploch s dodavatelem, výpisy z bankovního účtu a obrazovou dokumentací. Správce daně zpochybňoval, že byly reklamní služby skutečně realizovány žalobcem tvrzeným smluvním partnerem, přičemž existenci svých pochyb prokazoval zprávou analyticko-

vyhledávacího oddělení FŘ v Ostravě ze dne 22.10.2010 a důkazy k této zprávě přiloženými, zejména zápisy o výslechu svědků M. a P. K. před slovenským policejním orgánem (Zápisnica o výsluchu svedka M. K. ze dne 5.3.2008 č. PPZ-62/BOK-Z-I-2006 a Zápisnica o výsluchu svedka P. K. ze dne 12.5.2008, č. PPZ-62/BOK-Z-I-2006 pred vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, oddelenie v Trnave - zřejmě v rámci prověřování trestního oznámení M. K. z 16.11.2006). Dále dovozoval své pochybnosti z konfrontace uvedených zápisů o výsleších osob před slovenským policejním orgánem s výpovědí žalobce, zachycenou v protokolu o jednání ze dne 8.11.2010.

[53] Z uvedeného je zřejmé, že zápisy o výslechu svědků pořízené v rámci prověřování trestního oznámení slovenským policejním orgánem měly pro závěry správce daně klíčovým význam.

[54] NSS v již citovaném rozsudku sp. zn. 2 Afs 24/2007, na nějž opětovně odkazuje také v rozsudku ze dne 28.7.2008, č.j. 5 Afs 5/2008-75 uvedl: „*Je-li prováděn důkaz výslechem svědka, má daňový subjekt právo být o provádění svědecké výpovědi správcem daně včas vyrozuměn, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (§ 31 odst. 2 věta třetí d. ř.). Smyslem a účelem takového vyrozumění je přirozeně umožnění daňovému subjektu být výslechu přítomen a klást svědkovi otázky [viz § 16 odst. 4 písm. e) d. ř.]. Vystavení svědka otázkám daňového subjektu zvyšuje zpravidla přesvědčivost a informační hodnotu, a tím i věrohodnost jeho výpovědi, neboť se svědek k rozhodným otázkám vyjádří v logice náhledu jak správce daně, tak stěžovatele a oba tyto náhledy tak lze konfrontovat a vyhodnotit. Zajištění reálné možnosti účasti při výslechu svědka je proto jedním z klíčových parametrů hodnocení zákonnosti provádění takového důkazu a jakémukoli jeho obcházení je třeba důsledně bránit. Klíčovou vlastností svědecké výpovědi, odlišující ji od jiných důkazních prostředků, je rovněž její nezprostředkovanost – svědek vypovídá za přítomnosti pracovníka správce daně i daňového subjektu a závěry o věrohodnosti a relevanci jeho výpovědi proto lze činit i z jeho nonverbálního projevu a celkového dojmu, kterým působí. V rozporu se zákonem proto je snaha správce daně o účelové vyhýbání se výslechu svědků a jejich nahrazování listinnými důkazy, například protokoly o výslechu pořízenými v jiných řízeních o právech a povinnostech.*

Listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení, mohou ovšem být za splnění určitých podmínek také podkladem pro rozhodnutí: V první řadě musí být pořízeny nezávisle na příslušném daňovém řízení (tj. zejména nesmí být v jiném řízení pořízeny účelově proto, aby se správce daně vyhnul povinnosti umožnit daňovému subjektu být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky). Dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly pořízeny v souladu se zákonem (tuto předběžnou otázku správce daně vyřeší podle § 28 d. ř.) a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem (nelze tedy například jako důkazu užít listiny, jež byla součástí spisu, k jehož obsahu správce daně z těch či oněch důvodů neměl podle zákona přístup). Konečně musí být uvedené listiny daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotyčných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daném daňovém řízení, je třeba tyto rozpory odstranit, přičemž – je-li možno příslušného svědka předvolat –

nejvhodnější cestou zpravidla bude jeho výslech, při němž mu budou nejasnosti předestřeny. Svědka je třeba vyslechnout vždy, požaduje-li to daňový subjekt, ledaže se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení (např. požadavek na výslech svědka, který se zdržuje v cizině, zjevně se nehodlá do ČR k výslechu dostavit, takže jeho předvolávání k výslechu bude neúčelné, a jeho výpověď není možno pořídit ani jiným způsobem, zejm. cestou mezinárodní spolupráce v daňových věcech).“

[55] Správci daně nelze vytknout, že by se jednalo o důkazy, které se do jeho sféry dostaly nezákonným způsobem, popř. že by se jednalo o důkazy správcem daně účelově pořízené ve snaze vyhnout se povinnosti umožnit daňovému subjektu být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky, neboť šlo o výpovědi pořízené zjevně nezávisle na předmětném daňovém řízení, ani že by žalobci obsah těchto listin nezpřístupnil.

[56] Z citovaného rozsudku NSS i z konstantní judikatury Ústavního soudu však vyplývá, že pro účely dokazování v daňovém řízení je třeba preferovat použití „bezprostředně“ provedených důkazů, přičemž v případě, kdy je třeba odstranit rozpory mezi výpověďmi svědků zaznamenanými v listinách s jinými provedenými důkazy, je provedení výslechu svědka v předmětném daňovém řízení nezbytné, obzvláště pokud to daňový subjekt výslovně požaduje.

H.3 Neprovedení navržených důkazů

[57] FŘ důkazní návrh žalobce na provedení výslechu svědka M. K. neakceptovalo, přičemž neakceptování návrhu na provedení důkazu odůvodnilo bezvýsledností pokusu o předvolání svědka.

[58] Krajský soud nezpochybňuje platnost zásady volného hodnocení důkazů v daňovém řízení (§ 8 odst. 1 d.ř.), která opravňuje správce daně rozhodnout, které z navržených důkazů provede, nicméně v souladu se shora uvedenými judikaturními závěry má za to, že k odmítnutí provedení důkazu výslechem svědka, jehož (2 roky stará) výpověď učiněná v trestním řízení před cizozemským orgánem, musí vést zcela zásadní a jednoznačné důvody. Existenci popsaných důvodů však krajský soud v řízení neshledal.

[59] Krajský soud dospívá k závěru, že shora uvedené zásadě bezprostřednosti FŘ ve vztahu ke svědkovi M. K. nedostálo, neboť uvedeného svědka předvolalo FŘ z adresy na Slovensku s tím, že dovozovalo doručení předvolánky svědkovi zřejmě dle českých daňových předpisů, kdy z obsahu mezinárodní doručenky lze toliko zjistit, že zásilka byla nevyžádána. Soud má za popsaných okolností za to, že bylo povinností FŘ se alespoň pokusit o zajištění výpovědi svědka jeho telefonickým předvoláním, dle návrhu žalobce v doplnění odvolání ze dne 3.12.2012, popř. o zajištění výpovědí všech klíčových svědků, tj. i svědků P. a R. K., cestou mezinárodního dožádání postupem dle (v době rozhodování FŘ účinného) zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní (mezinárodním dožádáním). Z podání žalobce nelze dle názoru soudu snahu o maření či účelové prodlužování daňového řízení dovodit. S ohledem na skutečnost, že daňová kontrola byla

zahájena 3.11.2010, nehrozilo na konci roku 2012 zánik práva doměřit daň pro uplynutí prekluzivní lhůty dle d.ř.

[60] Krajský soud proto uzavírá, že neučiněním relevantního pokusu o provedení navrženého důkazu výsledkem klíčového svědka FŘ zatížilo daňové řízení podstatnou vadou.

[61] Pro úplnost soud v tomto místě uvádí, že naopak nelze přisvědčit názoru žalobce, že na uvedený případ plně dopadají závěry rozsudku ze dne 22.7.2009, č.j. 1 Afs 19/2009-57, na který žalobce odkazuje v doplnění žaloby ze dne 8.5.2014, neboť jeho předmětem bylo posouzení otázky jiné, a to zákonnosti použití výpovědi z trestního řízení u osoby, která v řízení daňovém odmítla výpověď z důvodu hrozícího trestního postihu. V posuzované věci však, jak žalovaný poukazoval, byli M. a P.K. dle obsahu zápisů vyloučeni jako svědci, tj. osoby, které musely vypovídat pravdu, nikoli v postavení obviněných, jak dovozuje žalobce. K jednoznačnému závěru o uvedené skutečnosti však soudu schází podrobnější údaje o tom, proti komu a za jakých okolností bylo vedeno trestní řízení na Slovensku, zda nemohli mít svědci M. a P. K. postavení spoluobviněných.

H.4 Nesprávnost hodnocení důkazů

[62] Žalobce dále směřoval své žalobní body vůči způsobu, jakým správce daně i FŘ hodnotili provedené důkazy. Tyto výtky považuje krajský soud za částečně opodstatněné.

[63] Lze souhlasit s judikaturou podporovaným názorem žalobcem, že závěr o neplnění daňových povinností jednoho subjektu, nemůže sám o sobě vést k automatickému závěru o nikoli řádném plnění daňových povinností subjektem jiným. V posuzované věci však správce daně sice popsal zjištění o nekontaktnosti a daňové pasivitě společnosti ELEVANTO s.r.o., avšak tato zjištění ponechal bez hodnocení jejich významu pro předmětné řízení. Jinými slovy, správce daně ani neuvedl, jaké závěry z těchto zjištění dovozuje, resp. na základě jaké úvahy tato zjištění zařazuje mezi skutečnosti, jež dle jeho názoru odůvodňují pochybnosti o nároku žalobce na odpočet DPH. Sama skutečnost, že někdejší obchodní partner žalobce je „mrtvou“ společností, která nesídlí na rejstříkové adrese a nepodává daňová přiznání, nemůže ke správcem daně zaujatým názorům bezpochyby vést. Výtky žalobce, že mu žalovaný ukládá prokazovat skutečnosti, týkající se jiného daňového subjektu, však nejsou oprávněné, neboť správce daně ani FŘ žalobcem popisované povinnosti žalobci neukládali.

[64] Posouzení použitelnosti čestných prohlášení jako důkazu v daňovém řízení učinilo FŘ věcně správně s odkazem na relevantní judikaturu. Opomenulo však skutečnost, že žalobce se nedovolával předmětných čestných prohlášení svědků, jakožto důkazu, jímž by prokazoval oprávněnost svých daňových tvrzení, nýbrž jako důkazu vyvracejícího důkazy o tvrzených pochybnostech správce daně. Hlavním účelem předložených čestných prohlášení tak bylo odůvodnění existence důvodů k trvání žalobce na výslechu klíčových svědků.

H.5 Nevypořádání odvolacích námitek

[65] Výtku žalobce vůči nikoli řádnému vypořádání jeho odvolacích námitek byla v žalobě vnesena toliko obecně. Soud zdůrazňuje, že žalobce zjevně nerozlišuje vypořádání námitek od věcné správnosti takového vypořádání. Odvolací námitku totiž je nutno považovat za vypořádanou i tehdy, pokud argumentace odvolacího orgánu není věcně správná.

[66] Z konkrétně namítaných skutečností lze tak žalobci přisvědčit toliko, že stranou pozornosti FŘ zůstala námitka, že žalovaný, resp. FŘ nepostupovalo v případě prošetřování podezření na fiktivní deklarování reklamních služeb společností ELEVANTO s.r.o. shodně ve všech řízeních, neboť žalobci jsou známy skutečnosti, že se jedná o plošnou akci územních daňových orgánů, přičemž v některých případech byly po provedených dokazováních (a zejména reálném výsledku klíčových svědků v daňovém řízení) reklamní služby sjednané s uvedenými společnostmi zařazeny správci daně, popř. žalovaným mezi daňově uznatelné náklady. S uvedenou námitkou, mířící vůči porušení zásady uvedené v § 8 odst. 2 d.ř., se FŘ v napadeném rozhodnutí skutečně nijak nevypořádalo.

I. Závěr

[67] Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný sice identifikoval své pochybnosti o tom, zda se žalobcem popsané obchodní případy odehrály tak, jak deklaruje žalobce, a zda tedy žalobci vznikl nárok na odpočet DPH na vstupu dle § 73 ZDPH, avšak neunesl prozatím své důkazní břemeno vyplývající z § 92 odst. 5 písm. c) d.ř., tj. důvodnost těchto pochybností neprokázal, neboť zápisy o výsledcích svědků v trestním řízení před slovenským policejním orgánem bez pokusu správních orgánů odstranit pochybnosti, jež se o obsahu těchto výpovědí v řízení vyskytly, k relevantnímu zpochybnění důkazů předložených žalobcem nepostačují. Na žalobce tudíž důkazní břemeno ohledně realizace předmětných reklamních služeb (ať již ve smyslu jejich reálného provedení nebo zprostředkování) zpět ve smyslu § 92 odst. 3 nepřešlo.

[68] Žalovaný tak neučiněním pokusu o provedení výsledku klíčových svědků, a následně nesprávnou aplikací zmíněných ustanovení d.ř. o přechodu důkazního břemene, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na správnost jeho rozhodnutí. Postupem FŘ tak bylo podstatným způsobem porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem v oblasti dokazování dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., proto soud obě napadená rozhodnutí pro vady řízení zrušil a vrací věc žalovanému k dalšímu řízení.

[69] Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

J. Náklady řízení

[70] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 16.200 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 6.000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce daňovým poradcem

dle § 35 odst. 2 s.ř.s., stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9.300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání doplnění žaloby ze dne 8.5.2014 (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o.s.ř. per analogiam.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. dubna 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu